

BLIJF ERIN GELOVEN!

Au, dat deed pijn. Ik til mijn linkervoet op en kijk er onder. Wat ik zie? Een naald. Een lange, dunne naald. Ik hinkel richting de bank en probeer evenwicht te houden. Zittend onderzoek ik de onderkant van mijn voet. Ik zie geen bloed. Dat is goed nieuws. Ik maak mijn voet schoon en trek haastig mijn schoenen aan. Ik moet snel zijn, heel snel. Ik ben zojuist gebeld. Het ziekenhuis heeft me blijkbaar nodig. Laatkomen zit er voor mij niet in. Ik trek mijn jas aan, pak de sleutels en ga de deur uit. Ik loop naar de halte en kijk ondertussen naar de tramtijden. Nog 10 minuten tot de volgende tram komt. Ik kijk een beetje om me heen en zie geen mensen. Het is zonsopgang. Iedereen slaapt nog. De enige geluiden die ik hoor zijn mijn eigen voetstappen. Ik ben helemaal alleen. Net als die dag. Die ene dag, die ik maar niet kan vergeten. Misschien wil ik het niet vergeten. Dat is ook mogelijk.

Twee dagen voordat mijn moeder overleed, was ik acht jaar geworden. Voor mijn verjaardag had ik een nieuwe rugtas gekregen. Ik wilde die tas al zo lang en dat wist mijn moeder. De tas was transparant, dus iedereen kon mijn broodtrommel zien. Een zak vol lichtgevende sterren kreeg ik erbij. Volgens haar waren dat sterretjes die geluk brachten en wonderen verrichtten. Ik geloofde dat toen ook echt en vandaag de

dag geloof ik daar nog steeds in. Ik gooide alle sterretjes in mijn rugtas en ging zo naar school. Het maakte mijn leven een stuk positiever. Mijn moeder was nog jong. Hoe kon ze nou plotseling overlijden? Ze had me nooit verteld dat ze ziek was. Waarom niet? Dat weet ik ook niet. Die dag stond ik heel vroeg op. Ik kleepte me snel aan, pakte mijn rugtas en deed de deur open. Het was donker en de straten waren leeg, net als vandaag. Voor de deur bleef ik staan en wachtte op mijn moeder. Wat deed ze er toch lang over. Ik dacht dat het een mooie dag zou worden. Die middag overleed mijn moeder, maar haar dood betekent niet dat die sterretjes geen geluk brachten of wonderen verrichtten. Misschien werkte het alleen die dag niet, dat is wat ik dacht. Dat is wat ik nog steeds denk.

Pieeeeeep!. Een lange piep vult de operatiekamer. Het hart van het kind klopt niet meer. 'Donderdag 12 mei. Tijd van overlijden, 10:24.' Ik draai me om en steek mijn hand in mijn zak. Ach, kon zijn hart maar weer kloppen. Hij was nog zo jong en had een heel leven voor zich. Piep piep piep. Ik draai me om, net zoals de rest van het operatieteam. Dit is een wonder! Zijn hart klopt weer! Ik kijk naar mijn hand en zie de lichtgevende ster. Ik wist wel dat het op een dag een wonder zou verrichten. Ik moest er alleen in blijven geloven.

Beeld: Eliza Bordeaux